

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 530/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Mišlinom, Južná trieda 9, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať a rozhodnúť bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Vec sťažovateľky (vedená pod sp. zn. Rvp 1518/2022) bola pôvodne náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi, členovi druhého senátu ústavného súdu, ktorý bol na základe ním oznámených skutočností uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 423/2022-5 zo 14. júla 2022 vylúčený z konania a rozhodovania vo veci sťažovateľky podľa § 49 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle čl. III bodu 1 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh

práce“) a v súlade s čl. III bodom 3 rozvrhu práce bola vec sťažovateľky následne prerokovaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia (§ 47 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. Pokiaľ ide o priebeh napadnutého konania, zo sťažovateľkou predneseného skutkového stavu a priložených dôkazov vyplýva, že proti jej osobe ako povinnej v 2. rade bola na základe návrhu mesta [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“) vedená exekúcia a v napadnutom exekučnom konaní jej bolo 21. augusta 2006 doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Sťažovateľka v tejto súvislosti zdôrazňuje, že sa o existencii exekučného titulu (rozsudok okresného súdu č. k. 31 C 4/2003-74 z 23. júna 2005, pozn.) dozvedela až zo samotného upovedomenia o začatí exekúcie, a preto 11. októbra 2006 podala návrh na obnovu konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul. Po viacerých rozhodnutiach okresného súdu a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako odvolacieho súdu boli rozhodnutia súdov nižších stupňov o zamietnutí návrhu na obnovu konania Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne uznesením č. k. 37 C 192/2006 z 25. marca 2011 návrh na obnovu konania opäť zamietol, avšak krajský súd na základe ďalšieho odvolania sťažovateľky svojím uznesením č. k. 2 Co 138/2011 z 11. novembra 2011 predmetné uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne uznesením č. k. 37 C 192/2006 zo 14. decembra 2012 povolil obnovu konania, pričom v obnovenom konaní rozsudkom č. k. 31 C 4/2003-168 z 26. mája 2015 (v spojení rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 134/2017 z 28. marca 2018) žalobu oprávneného mesta [REDAKOVANÉ] zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia, ako aj náhradu trov konania. Predmetné súdne rozhodnutia tak *de facto* mali za následok zrušenie exekučného titulu vymáhaného v napadnutom konaní vedenom okresným súdom.

4. Okresný súd uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-114 z 18. marca 2019 exekúciu zastavil, povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia a vyslovil, že o trovách exekúcie a o trovách exekučného konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia. Následne uznesením č. k. 26 Er 2368/2006 z 31. mája 2022 uložil oprávnenému povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy exekučného konania v sume 509,75 eur na účet jej právneho zástupcu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta neprimeranú dĺžku napadnutého konania vedeného okresným súdom, ktorý dosiaľ uznesením z 31. mája 2022 rozhodol len o trovách exekučného konania, avšak nerozhodol o trovách exekúcie. Citujúc § 200 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31. marca 2017 tvrdí, že je pre ňu „*nevyhnutné*“, aby okresný súd bez meškania rozhodol aj o náhrade trov exekúcie predstavujúcich odmenu súdneho exekútora, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času. Jej právna neistota tak naďalej trvá. Tým, že nezákonne vedené exekučné konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, dochádza k zásahu do jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní, ktoré sťažovateľka označuje za „*neprimerané*“.

7. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania ústavnej sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

8. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že postup okresného súdu už bol predmetom jeho prieskumu na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky z 15. mája 2020, pričom nálezom č. k. I. ÚS 366/2021 z 9. marca 2022 (právoplatným 4. apríla 2022) vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 500 eur, náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

9. Ústavný súd predmetnú vec posudzoval so zreteľom na tento skorší nález v rovnakej záležitosti sťažovateľky. Keďže je viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, musel konštatovať vo vzťahu k obdobiu, na ktoré dopadá predchádzajúci nález, že v tejto časti bola vec už ústavným súdom meritórne preskúmaná a predchádzajúci nález vo vzťahu k ním riešenému obdobiu predstavuje prekážku rozsúdenej veci. V tejto časti preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 1 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 378/2022, III. ÚS 131/2022).

10. Ústavný súd tak koncentroval svoj prieskum na posúdenie postupu okresného súdu v období po právoplatnosti skoršieho nálezu ústavného súdu z 9. marca 2022, t. j. v období po 4. apríli 2022. Konštatuje pritom, že sťažovateľka podala v poradí druhú ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu okresného súdu s odstupom necelých troch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti skoršieho nálezu ústavného súdu, čo v okolnostiach prejednávanej veci nemožno *ipso facto* považovať za obdobie, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať prieťahy v napadnutom konaní s prívlastkom zbytočné.

11. Navyše, preverovaním aktuálneho stavu napadnutého konania dopytom na okresný súd ústavný súd zistil, že v čase jeho rozhodovania už okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-325 zo 6. júla 2022 (teda približne jeden mesiac po podaní

ústavnej sťažnosti) rozhodol o trovách exekúcie tak, že na ich náhradu súdnemu exekútorovi zaviazal oprávneného. Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť.

12. Na základe uvedených skutočností ústavný súd uzatvára, že posudzovanú dobu napadnutého konania vedného pred okresným súdom nemožno vyhodnotiť ako nezlučiteľnú so základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež signalizujúcu nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite. Ústavnú sťažnosť preto odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. S ohľadom na už uvedené nemožno v danom prípade ani len uvažovať o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98, II. ÚS 8/01). Spôsobenie zbytočných prietáhov v konaní súdom môže založiť porušenie základného práva účastníka súdneho konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a čl. 38 ods. 2 prvej vety Listiny základných práv a slobôd, ale spravidla neznamená odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 8/01). K porušeniu tohto základného práva zbytočnými prietahmi v súdnom konaní by však mohlo dôjsť v prípade, ak by postup všeobecného súdu v takomto konaní v dôsledku zbytočných prietáhov viedol v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ochrany ktorých sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05). Uvedené však zjavne nie je prípad sťažovateľky, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších požiadavkách sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu